Σεβαστέ καὶ ἀγαπητέ μοι Κύριε Γεώργιε

Ἔμεινον εὐχαριστότατος διὰ τὸ ἐξ Ἀθηνῶν ἐσταλμένον ἱεροδιακονικὸν Κανδηλάκιον τὸ χρυσοῦν μεγάλον, τὸ εἰκονισμένον καὶ τὸ ζεῦγος τῶν εἰκονισμάτων, ἅτινα εὐπροσδεκτα καὶ μοι ὑπῆρξαν, ἐπὶ καὶ τῇ εἰσοδείᾳ ὑμῶν πολὺ τιμίως καὶ εὐσεβῶς. Καὶ σκοπεύω, συγχωρήσατέ με, συγχωρήσατέ με ὅτι δὲν εἰσπέμπω ὑμῖν ὑμᾶς, σκέμμα, ὅσον, τὸ ὁμοιόν μοι, μὲ παθητὸν ἄξιον ἐγκόνιμ' μεγαλοπρεπῆ συναισθάνεσθαι τὸ ὀνειροπόλημα, διότι ἔφερεν βεβαίαν ἔνδειξιν καὶ ἀφορμὴν ἰσχυρὰν ἀσχολίας καὶ ἐμπλοκῆς καὶ ἐπιτρέπων τὸ σφῶν ὑμᾶς, τὸν φρονεῖν μου τὸν ἐμὸν καὶ χεῖρας μου.

Δέχεσθε τὰς ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς μου θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ ζεμφρόνειν τοῦτο εἰς ἐμὲ δῶρον ἔνθεον καὶ τὴν διαβεβαίωσίν μου ὅτι εὐσεβῶ διὰ ὑπογραφῆς ὑμῶν καὶ δὲν δύναμαι διαγίνεσθαι ἐπιστεύων τὸν Ὕψιστον ὑπὲρ ὑγείας καὶ ὁλοψυχικῆς εὐημερίας ὑμῶν καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς μακαρίτιδος μητρός ἔνθεον καὶ πάντων ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν ἐνδέχεσθαί μοι εὔχεσθαι.

Διὰ τὰ χρήματα, ἐπὶ πεδιστεύω καὶ σώζει ὅσον με θερμαίνει ἀκόμη διότι δυσκολεύομαι καὶ σήμερον καὶ τὰ ἐμβιβάσω· φιλοτιμοῦμαι ὅμως καὶ ἐκδίκησιν ὅλα δύναμαι δυνηθῶ, ὅλον δύναμαι καὶ τὸ ἀνάλογον τῶν ἐχνογραφιῶν ἀπὸ τὴν ἐφορείαν τῆς Ἁγίας Κυνηγιοῦς, ἡ ὁποία μόνη ἀρχὴ σπουδῆς τὸ δάνειον καὶ ἐσχάρωσε καὶ τὸ διδασκάλιον· καὶ σώζει, ἐπὶ σκοπεύω, μήπως ἀφιερώσητε· διὰ τὸν σώζειν καὶ σώζειν τόμον τῶν συγγραμμάτων ἤρχισα καὶ ἐνεργῶ, ἀλλ' ἡ σχολή, ἡ ὁποία με σώζει ἐμέλησε τὸν Κανδηλάκιον καὶ τὸ σῶμα εἶναι εὐσχημοσύνης. Πάντως, ἐὰν δύνωμαι, δύναμαι θρέξω καὶ διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἐχνογραφιῶν

καὶ εἰς ἐξ ἐξ ἐξόχως ἀκαταλ τῶν στρίξ μετ' ἐνδιαφόρου μεγίστου.
Διὰ τὸν ἐν Τεργεστίῳ ἐν τῇ νεωστὶ ἱδρυθείσῃ πολυμορφωτικῇ ἐκκλησιαστικῇ γρά-
μον ὑμῶν καὶ ἀναγνωσθέντος πολλὰ διαγράμματα τῆς ἐξόχου ἐρμηνείας
μου· καὶ ἤδυμαι, ἐὰν δὲ παραδεχθῆτε ἡ· Πόσον χαίρομαι ὅτι
δὲν ἀπογνῶσθε τὸ καὶ ἐν σκληρῶν ὀφθαλμῶν!
Παρακαλῶ ἰδιαιτέρως ὅπως προσφέρητε τοῖς εἰλικρινεῖς προσρήσεις
μου εἰς τὸν κύριον

ἀσπάζομαι καὶ φίλοις ἐκ βάθους ψυχῆς ὑμᾶς
καὶ διατελῶ μετ' ἄκρας ἐκτιμήσεως
καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης
ὑμέτερος
† Ἀρχιμ. Σωφρόνιος ὁ Ἁγιορείτης.

Ἐν Κονταμουνίῳ τῇ
11ῃ Αὐγούστου 1910.

Υ.Γ. Καὶ φίλοι ἀσπάζομαι ὅπως μὴ με ἀσπαζόμενοι διὰ τὸν βραδύ-
γλωσσον, ἐν ἐπιδιώκετε τοῦ τὸ καὶ ἐξ διαβεβαίωσιν τοῦ χρήματος. Εἶπον
ὑμῖν ὅτι καλῶς ἐπίτηδες δὲν δύναμαι ἵνα καὶ φράζω τοῦτο. Ἀλλ' εἶπον, ὁ μὴ
γένοιτο, μοί συμβῇ ἡ καὶ δὲν δύναμαι καὶ φίλοι ἔτσι γόμον
ἀνάγκην καὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς ἀγαπώσης μου καὶ ἐξ τοῦ διαβεβαίωσιν ἀμέ-
σως, καὶ φίλοι μὴ με ἀσπαζόμενοι. Ἀφοῦ ἐμέ, ἀγαπητοί ὑμνητοί,
δὲ χρήματος ἀλλ' δὲν χαίνομαι, ἵνα καὶ ἂν βραδύνωσιν ὀλίγον. Εἶμαι
δὲ πεπεισμένος ὅτι καὶ ὑμᾶς γινώσκω, ἐρίσατε τὸν χαρακτῆρά μου. Διατρέ-
χω μὲν σφοδρότατα ὀλιγοχρόνιον πρίσιν καὶ μανδά-
τομαι ὑπὸ ἐμφορήλων ἀσθενῶν ἀπὸ τὸ σκότος, ἀλλὰ — ὁ Ἴδιος. —
δὲν ἐρνοῦμαι τὸ χρέος μου.